

Matthijs Hermans

en Hanneke Mijster

Onvergetelijk

Een jaar later – over Eva, gemis
en het fijne van herinneringen

Spectrum

Tekst: Hanneke Mijster
Omslagontwerp: Joyce Zethof
Auteursfoto: Keke Keukelaar
Opmaak: Elgraphic
Fotoverantwoording fotokatern: ByJay (p. 2-3),
Joris Buijs Fotografie (p. 6-7), privéarchief

ISBN 978 90 00 40288 5
ISBN 978 90 00 40452 0 (e-book)
NUR 320

© 2025 Matthijs Hermans
© 2025 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2025

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Eva

Inhoud

Voorwoord	9
Eva's laatste week	11
Kutkerst	27
De dag die we nooit hadden willen vieren	43
Trouwen, huwen	59
Verjaardag zonder jarige	69
Alleen op vakantie	87
Vakantiedagboek	91
Een jaar later	105
Dankwoord	117

Voorwoord

Dertig jaar en weduwnaar, dat was natuurlijk nooit de bedoeling. Mijn lieve Eva, mijn vrouw en beste vriend, overleed op 30 november 2024 aan longkanker en heel Nederland leefde mee. Een gekke gewaarwording, maar ook mooi.

Ik wist dat Eva's leven te kort zou zijn, en dacht in de vier jaar dat ze ziek was geregeld aan dit moment. Hoe is het als ze er écht niet meer is? Kut, dat is het. Ik mis Eva in alles en met alles. Het liefst praat ik elke dag over haar en duik ik steeds opnieuw in de jaren dat we samen waren. Zo ontstond ook het idee voor dit boek. Vertellen over Eva helpt me in mijn eigen verwerkingsproces, en ik hoop dat het ook anderen kan helpen die een soortgelijk gemis ervaren. Ik ben ook bang om sommige herinneringen of ervaringen te vergeten, al is Eva natuurlijk onvergetelijk.

Rouwen is een werkwoord en ik heb geleerd dat het fijn is om er actief mee bezig te zijn. Om diep te graven in de mooie herinneringen, maar ook in de worstelingen die ik nu in mijn dagelijkse leven tegenkom. Waarom raakt een wandeling door de buurt me zo? Wie ben ik zonder Eva? Wil ik wel in mijn eentje op vakantie?

Dit boek is ook voor de mensen om mij heen. Vrienden en familie krijgen vaak de vraag ‘Hoe is het met Matthijs?’ en weten dan ook niet altijd wat ze moeten zeggen. Ik snap die vraag en daarom vertel ik graag mijn verhaal. Misschien is het te vroeg, mijn rouw is nog vers, maar wat is te vroeg? Als ik iets van Eva geleerd heb, dan is het wel dat er geen perfect moment bestaat. Niet afwachten, gewoon gaan. Dus hier is het. Dit is mijn verhaal over het verlies van mijn onvergetelijke Eva.

30 november 2024

Eva's laatste week

Tot in die laatste week hielden we nog hoop dat Eva op zou knappen. Dat ze misschien zelfs de zevenentwintig nog mocht halen. Eva wilde nog helemaal niet dood. Ze was het er niet mee eens, maar haar lichaam was op. Het lukte haar zelfs niet meer om te huilen.

Ik breek nog elke keer als ik aan die week terugdenk. Het was hectisch, Eva's boek *Longeneeslijk* verscheen en op aanraden van de huisarts was de boekpresentatie voor de tweede keer naar voren gehaald. Van zondag 15 december naar zaterdag 30 november naar woensdag 27 november. Ik merkte dat Eva echt achteruitging, dat ze het zwaar had, en toch bleven we hopen dat ze na die boekpresentatie weer zou opkrabbelen, zoals ze al twee keer eerder had gedaan.

Toch voelde het nu ook wel anders. We wisten dat de boekpresentatie voor de mensen die Eva af en toe zag ook een afscheid was, al zeiden we dat niet hardop. Het had namelijk ook nog best een paar weken kunnen duren. Onze families waren er, Eva's vrienden, wat mensen van de uitgeverij en Eva's vrienden uit de media: Tim Hofman en Mattie en Kiki van Qmusic.

We gingen met de WensAmbulance Brabant naar De Graanhandel, het restaurant van onze zwager Dries, en Eva lag in haar mooie nieuwe denimpak vol glimsteentjes op de brancard. Ze kon niet meer lopen of rechtop zitten, maar zo op bed ging het best. Die boekpresentatie was een uitputtingsslag voor Eva, maar ze wilde zo graag. Ik was er een beetje gelaten onder. Blij voor Eva

natuurlijk, en heel trots, maar al die drukte hoeft voor mij niet zo. Ik trek me dan toch een beetje terug.

Na anderhalf uur was Eva wel op en hebben we de borrel afgerond. Thuis heeft Eva alle cadeautjes uitgepakt die ze had gekregen, daar kon ze zo van genieten. 's Avonds keken we samen naar *RTL Boulevard*, waarin Eva en haar boek een groot item waren, en daarna lag Eva al vrij snel te slapen.

Ik lag naast haar, want al vanaf het moment dat Eva in een hoog-laagbed in de woonkamer lag, wilde ik haar niet alleen laten. Met een matras, dat ik overdag gemakkelijk achter de bank kon schuiven, maakte ik een bed voor mezelf. Eva hield iedereen op afstand die week, steeds van iedereen afscheid nemen eiste zijn tol. Ik merkte dat ze de laatste weken steeds meer emotioneel afgevlakt was, te moe om nog te huilen, maar ik voelde wel ruimte om er voor haar te zijn. Dat was heel fijn. Je hoort soms dat mensen die sterven naar binnen keren en zich afsluiten, maar Eva gaf wat ze kon. Op z'n Eva's met veel grapjes en droge opmerkingen. Het grootste deel van de tijd sliep ze. We wisten toen nog niet dat het zo snel zou gaan.

Typisch Eva-geintje

De volgende ochtend, op donderdag, kwam Reinolda langs. De vrouw die ons trouwde en die op Eva's verzoek ook zou spreken op Eva's afscheid. Eva had al veel voorbereid, eigenlijk alles wel. Er lag een heel draaiboek

klaar, maar dat gesprek met Reinolda was ontzettend zwaar. Heel intens. We bespraken de uitvaart, de speech, de woorden die Eva graag wilde laten horen en de tranen rolden. Ik kon het ergens nog niet geloven dat het al bijna zover was.

's Middags deed Eva nog een dutje en daarna kwamen mijn broer en zus en onze nichtjes langs om afscheid te nemen, omdat we wisten dat het misschien wel elk moment kon gebeuren. Eva was toen nog best wel bij, en we hebben ook veel gelachen. Die meisjes zijn drie en anderhalf en vonden het helemaal geweldig dat Eva's bed omhoog en omlaag kon. Terwijl zij zaten te geinen met Eva – ze hadden natuurlijk geen idee dat dit bezoek een afscheid was en wat dat precies betekende – zeiden mijn broer en zus voor het laatst gedag tegen Eva. Dat was wel een superemotioneel moment. Die avond heeft Eva eigenlijk alleen maar geslapen.

De volgende ochtend, vrijdag, ging Eva weer een stapje achteruit. Die ochtend kwamen Tim Hofman en het team van *Over Mijn Lijk* ook nog langs, waarbij Eva Tim er nog even fijntjes op wees dat hij wel de parkeermeter aan moest zetten. Ze bleef het afscheid opleuken, terwijl iedereen steeds met een brok in zijn keel zat. Gijs en Anne, de broer en zus van Eva, halfzusje Imke en Dries, de vriend van Anne, kwamen langs om afscheid te nemen en daarna mijn ouders ook. Eva sliep veel, had een lage saturatie en was door de morfine niet meer helemaal helder. Dat vond ik wel moeilijk om te zien.

Eva sliep tussen alle bezoeken door en 's avonds kwam de huisarts even langs. Die constateerde dat Eva hard achteruitging en vroeg haar of ze misschien die avond al een slaapmiddeltje wilde, waar ze mogelijk niet meer wakker van zou worden, maar dat wilde ze niet. Want, zo zei ze, ze had van iedereen afscheid kunnen nemen, behalve van mij. 'Dus doe maar zaterdagochtend,' zei ze droogjes, alsof het om een afspraak bij de kapper ging. Ik ben bij haar in bed gekropen en heb haar de hele nacht vastgehouden, zonder een oog dicht te doen. We hebben gesnikt, geknuffeld, ik heb gezegd hoeveel ik van haar houd. Eva was te moe om nog veel te zeggen, maar we voelden elkaar wel. Als ze sliep, bleef ik luisteren naar haar ademhaling. Zo'n jong lichaam kan toch nog vechten om zuurstof, en Eva trok soms het slangetje voor de zuurstof uit haar neus. Ik hielp haar om het terug te doen. Het lukte me echt niet om te slapen, misschien wilde ik helemaal niet slapen.

We hadden afgesproken dat de huisarts om elf uur 's ochtends de palliatieve sedatie zou toedienen, maar hij kwam net als elke dag om negen uur in de ochtend langs om te checken hoe het met Eva ging. Toen hij zag dat Eva zo op was, stelde hij voor om de palliatieve sedatie al in gang te zetten. Iedereen is toen meteen gekomen. Eva's ouders, Anne, Dries, Imke, Gijs en mijn ouders. Ik lag naast haar in bed en iedereen zat om het bed heen. Eva sliep, maar hoorde ons nog wel en haalde zelfs een typisch Eva-gein-